

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
3 Пж 2939/25
21.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Светлане Ђуровић, председника већа, судије Љиљане Вуковић и судије Светлане Ђурић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „Привредна комора Србије“ Београд, ул. Ресавска бр. 13-15, МБ: 07000529, који заступа Дејан Вуковић, адвокат из, ул. бр., против туженог „Aquatec ВР“ d.o.o. Београд, ул. Војводе Степе бр. 538, МБ: 20728094, кога заступа Милан Марковић, адвокат из, ул. бр., стан ради дуга, вредност предмета спора 107.724,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 7 П 979/25 од 14.05.2025. године, донео је у седници већа 21.01.2026. године

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду 7 П 979/25 од 14.05.2025. године.

II ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати 107.724,00 динара са законском затезном каматом од 08.03.2025. године до исплате, те да му накнади трошкове поступка у износу 67.008,00 динара.

Благовременом жалбом, тужени побија првостепену пресуду, због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези с чланом 228. и члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права: Закона о облигационим односима, чланова 18, 55. став 1. и 83. Устава Републике Србије и члана 11. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Побија и одлуку о трошковима поступка. Предлаже да се жалба усвоји, укине првостепена пресуда и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Одговор на жалбу није поднет.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да је жалба туженог неоснована.

Првостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, ни битним повредама из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на које тужени неосновано указује у

жалби. Нема недостатака због којих се не би могла испитати. Изрека је разумљива и није противречна себи, ни разлозима пресуде. О битним чињеницама, које у првостепеном поступку нису биле ни спорне, првостепени суд је дао јасне и непротивречне разлоге. Тужени неосновано и уопштено у жалби описује повреду поступка наведене у члану 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Не наводи шта би конкретно било противречно у разлозима првостепене пресуде са садржином исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и изведених доказа, посебно када је у поступку нису ни саслушавана лица чији би искази били уношени у записник.

Првостепена пресуда је, у смислу члана 487. став 1. у вези с чланом 480. Закона о парничном поступку, донета у поступку о спору мале вредности. Према члану 479. став 1. Закона о парничном поступку, пресуда донета у поступку о спору мале вредности се може побијати само због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку и због погрешне примене материјалног права. Зато недозвољене жалбене наводе, да је погрешно примењен члан 228. Закона о парничном поступку, што би била битна повреда из члана 374. став 1. тог закона, као и о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, овај суд у жалбеном поступку није разматрао.

Тужилац у овом поступку од туженог захтева плаћање чланарине.

Према чињеничном стању које је утврдио првостепени суд, тужилац је привредно друштво које обавља привредну делатност. Уписан је у регистру привредних субјекта који води Агенција за привредне регистре. Није платио чланарину тужиоцу, Привредној комори Србије, за 2002, 2003 и 2004. годину, која обрачуната на начин одређен Одлукама о висини, начину и роковима плаћања јединствене чланарине и финансирања Привредне коморе Србије у 2022, 2023 и 2024. години, износи укупно утужених 107.724,00 динара. Усвајајући тужбени захтев, првостепени суд је побијаном пресудом наложио туженом да тужиоцу плати по основу чланарине за утужени период укупно 107.724,00 динара са законском затезном каматом од 08.03.2025. године, односно од подношења тужбе у овој парници.

Неосновано тужени у жалби побија правилност примењеног материјалног права на ком је заснована првостепена пресуда. У вези с паушалним наводима о неправилној примени Закона о облигационим односима, овај суд указује да су једине одредбе тог закона примењиве на конкретан чланови 1, 262. став 1. и 277. став 1. у вези с чланом 324. став 1. Облигациони однос, из члана 1. Закона о облигационим односима, између тужиоца и туженог је настао из законом утврђених чињеница, чињеница утврђених Законом о привредним коморама. Законом утврђена чињеница јесте чланство туженог у Привредној комори Србије стечено уписом у регистар привредних субјеката, према члану 10. став 2. Закона о привредним коморама. На основу законом утврђене чињенице, стицања својства чланства у Привредној комори Србије, уписом у регистар привредних субјеката, за туженог је настала обавеза плаћања чланарине како је одређена чланом 33. Закона о привредним коморама. Све ово је јасно образложено првостепеном пресудом. Ради се о новчаној обавези коју тужени није измирио у роковима одређеним у Одлукама о висини, начину и роковима плаћања јединствене чланарине и финансирања Привредне коморе Србије у 2022, 2023 и 2024. године, због чега је према члану 277. став 1. Закон о облигационим односима, поред главнице, тужени дужан да плати и камату по законом одређеној стопи. Овлашћење тужиоца, у смислу члана 262. став 1. Закона о облигационим односима, да од туженог захтева плаћање неплаћене чланарине, са затезном каматом, произлази из члана 33. став 4. Закона о привредним коморама.

Немају основа жалбени наводи туженог о погрешној примени чланова 18, 55. став 1. и 83. Устава Републике Србије и 11. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Да одредбе чланова 10. и 33. Закона о привредним коморама нису несагласне члану 11. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, ни пракси Европског суда за људска права, тиме ни са одредбом члана 18. став 3. Устава Републике Србије, одлучујући о предлозима на које се тужени позива у жалби, Уставни суд Републике Србије је утврдио у одлуци I Уз 249/16 од 17.06.2019. године. При доношењу одлуке, Уставни суд је разматрао становишта Европског суда за људска права у предметима на које се тужени позива у жалби. Овај суд упућује на разлоге изнете у одлуци Уставног суда као одговор на наводе туженог којима је у поступку и у жалби оспорио због неуставности обавезе према тужиоцу. У најкраћем, по оцени Уставног суда, обавезе чланства и плаћања чланарине тужиоцу су реципрочне законским обавезама Привредне коморе Србије одређеним у члановима 2. и 12. став 1. тачка 1-4. и 6-12, члановима 14. и 15. Закона о привредним коморама („Службени гласник РС“ бр. 112/15), које се не односе само на заступање појединачних интереса чланова, већ и на подстицање привредне активности. У наведеној одлуци, Уставни суд се изјаснио и о непостојању несагласности одредаба чланова 10. и 33. Закона о привредним коморама са чланом 83. Устава Републике Србије, образлажући да је чланство у Привредној комори последица, а не услов за регистрацију и обављање одређених привредне делатности, те да у том смислу чланство у Привредној комори не ограничава слободу предузетништва.

Из свих наведених разлога немају основа жалбени наводи о погрешној примени материјалног права.

Неосновано се побија и правилност одлуке о трошковима поступка. О трошковима поступка, првостепени суд је одлучио правилно примењујући чланове 150, 153. став 1, 154. и члана 163. Закона о парничном поступку, Тарифу о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката из Закон о судским таксама. Тужиоцу су на терет туженог, који је изгубио парницу у целини, досуђени они трошкови који су за тужиоца настали у парници, а који су били потребни ради вођења парнице, у износима накнаде за састав тужбе и за заступање на једном одржаном рочишту и такса за тужбу и првостепену пресуду, одмерени назначеним Адвокатском и Таксеном тарифом.

Из свих наведених разлога, није основана жалба туженог, па је применом члана 390. Закона о парничном поступку, потврђена првостепена пресуда.

О захтеву туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, овај суд је одлучио примењујући чланове 165. став 1. и члана 154. став 1. Закона о парничном поступку. Тужени није успео са жалбом, па нема право на терет тужиоца на трошкове који су за њега настали подношењем жалбе.

ЂС/ЦМ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Светлана Ђуровић, с. р.

За тачност отправака

Управитељ писарнице
Срђан Никић